

תת"ע 8841/02 - מדינת ישראל נגד איתן מוטען

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 8841-02-16 מדינת ישראל נ' איתן מוטען
בפני כבוד השופט שרת קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
איתן מוטען
הנאשם

הכרעת דין

בנוגד הנאשם נרשמה, ביום 21.6.15, הודיעת תשלום קנס בגין שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הד"ח), עבירה על תקינה 28(ב) לתקנות התעבורה.
הנאשם כפר באישום המיחוס לו וביום 2.5.16, נשמעו הראות בתיק שבندון.

מטרעם המואשימה, העיד רס"ל אלעד בירנצזיג, עורך הד"ח והוגשו הד"ח, שסומן ת/1 ושכתוב הנסיבות, שסומן ת/2.
מטרעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המואשימה, ביום 21.6.15, בסמוך לשעה 15:38, נוהג הנאשם ברכב בתל אביב, בשדרות רוקח, מכיוון מזרח
לכיוון מערב ובהגיעו בסמוך לבית מס' 73, נצפה על ידי עד התביעה כאשר הוא אוחז טלפון נייד בידו הימנית, בגובה
החלון הקדמי של הרכב. העד חל בנטייה אחרי רכב הנאשם ובצומת הראשון, עמד לצדיו והבחן בטלפון הנייד, בצלב
לבן, מונח על הכסא הימני, הורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: "לא געתי בטלפון יש לי
אווזניות. אני מתחנן אליך אין אדם". בהמשך, לאחר רישום הד"ח, הוסיף הנאשם ואמר: "הפלפון שלי בצלב
אפור. אתה לא ראת אוותי נוגע בטלפון גם כשבאת לחalon. סתם נתת לי את הד"ח ואתה יודע את זה".

על פי גרסת הנאשם, הוא נוהג כאמור, אף עשה שימוש בטלפון הנייד רק באמצעות אווזניה המחברת אליו, כפי שהוא
נוהג תמיד והטלפון הנייד היה מונח על הכסא לצד. עוד טען הנאשם, כי מהמරחיק בו הבחן בו העד, לא ניתן היה
לראות כי אוחז טלפון נייד וכי צבעו של הטלפון הוא אפור ולא לבן.

עמוד 1

לשיטת הנאשם, כיוון שבמהלך הנהגה, הוא לא משתמש בטלפון הניד לזכור شيئا שיחות יוצאות אלא רק נוכחות, אין לו צורך בדיורית.

בالمחר, הוזהר הנאשם, לבקשת התביעה, מפני הרשעה בעבירה נוספת, על תקנה 169 לתקנות התעבורה.

לאחר שבחןתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעם ושמעתן עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוךertia התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאיושם. העד ציין מקום עמידתו, נתיב נסיעת רכב הנאשם, אופן אחיזת מכשיר הטלפון הניד על ידי הנאשם, בידי הימנית ובגובה החולון הקדמי וכן, שמר על קשר עין רצוף עם רכב הנאשם עד לעצירתו, כאשר עבר לעצירת הרכב, הבחן בטלפון הניד מונה על כסא הנוסע הקדמי.
2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית, בהירה, עקבית ולא נסתרה, לטעמי, בחקירה נגדית.
3. גרסה הנאשם, מאידך, לא עשתה עלי רושםאמין. מי שבוחר לעשות שימוש בטלפון ניד ברכב, שלא באמצעות דיבורית ומבלוי להניחו, במצבה תקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה: " **באופן יציב המונע את נפילתו**", תוך שהוא מניח אותו על הכסא לצדיו ומחבר אליו אוזניות, קשה להניח כי אינו נדרש, כפי שטען הנאשם, גם לאחיז את הטלפון או לגעת בו, מעת לעת ומכאן, שלא יוכל ליתן אמון בגרסהו של הנאשם.
4. מילא, כפי שעולה מילולו התקינה לעיל, די בכך שהטלפון הניד לא הונח באופן יציב, כעולה מגרסת הנאשם עצמו, כדי להרשיء את הנאשם במiosis לו בכתב האישום ולא יתכן חולק, כי טלפון ניד המונח על כסא הנוסע, עלול להישמט ממנו, כאשר הרכב פונה, סוטה או בולם וכאשר הטלפון מחובר באוזניות אל אוזניו של הנאשם, גדלה הסכנה להישך דעת, פי כמה וכמה.

5. בקשר להרשותה בעבירה על תקנה 169 לתקנות התעבורה, הרי שעיל פי **רע"פ 3237 לוי** **נגד מדינת ישראל**, אין איסור להשתמש באוזניה אחת, כל עוד לא תיקן המחוקק את לשון התקנה ואסר על כך באופן מפורש. הנאשם עמד על כך שהוא עושה שימוש באוזניה אחת בלבד והעד לא התייחס לסוגיה זו כלל ולכך, לא ניתן להרשיء את הנאשם בעבירה נוספת.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצאה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנסי קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"א אייר תשע"ו, 29 Mai 2016, במעמד ב"כ המאשינה.